

(+) π. Αθανάσιος Μυτιληναίος*

Είναι γνωστή, αγαπητοί μου, η ιστορία της θεραπείας του παραλυτικού στην δεξαμενή της Βηθεσδά. Είναι γνωστή, λοιπόν, η ιστορία της θεραπείας του παραλυτικού. Ήταν μια δεξαμενή. Γύρω της ευρίσκετο πολύ πλήθος ασθενούντων, διότι η αγάπη του Θεού έδιδε την θεραπείαν, έστω και περιορισμένη, σε όσους εισήρχοντο σ' αυτήν, με την ταραχή του νερού, που εταράσσετο από την παρουσία ενός αγγέλου του Θεού. Έτσι βλέπομε καθαρά ότι η θεραπεία δεν ήτο φυσική, δηλαδή αποτέλεσμα, συνέπεια ιαματικών υδάτων, αλλά ήταν άμεση υπερφυσική ενέργεια του Θεού.

Εκεί λοιπόν, στη δεξαμενή αυτή, την «κολυμβήθρα», όπως την αναφέρει ο ευαγγελιστής Ιωάννης, ευρίσκετο από χρόνια πολλά και ένας παράλυτος άνδρας, που εκεί περίμενε 38 ολόκληρα χρόνια, ώστε εάν εκινείτο το νερό από τον άγγελο, να εισήρχετο για να γίνει καλά. Σημειώνει ο ευαγγελιστής Ιωάννης: «Ήν δέ τις άνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ». Αισθανόμεθα, αγαπητοί μου, ίλιγγο όταν ακούμε ότι μία αρρώστια κρατούσε 38 ολόκληρα χρόνια. Και αρρώστια τι; Παράλυσις... Μπορεί, αλήθεια, να αντέξει ο άνθρωπος σε μία τόσο μακροχρονία αρρώστια, κυρίως ψυχολογικά; Έτσι βρισκόμεθα μπροστά στο φαινόμενο της ανιάτου και της μακροχρονίου ασθενείας. Είναι ένα φαινόμενο βεβαίως δυστυχέστατα μάλιστα στην εποχή μας καθόλου σπάνιο. Και υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι είναι ανιάτοι και πάσχουν μακροχρόνια, είτε εκ γενετής, είτε από κάποιο ατύχημα που τους συνέβη ή από κάποια αρρώστια σε κάποια στιγμή της ζωής τους. Και όλοι αυτοί μένουν ισοβίως πλέον ανάπηροι, ανίκανοι να ζήσουν,

όπως ζουν και κινούνται όλοι οι άνθρωποι. Κι αυτό μπορεί, αγαπητοί μου, να συμβεί σε όλους μας. Και στους άλλους και σε μας. Σε όλους μας.

Αλλά, θα λέγαμε, αν συμβαίνει στους άλλους, δηλαδή σε κάποιον, πιθανώς, συγγενή μας, οικείο μας, γείτονά μας, γνωστό μας, φίλο μας, τότε πώς θα σταθούμε απέναντι σε έναν τέτοιον άνθρωπο; Ο οποίος είναι ανιάτος. Το πρώτο που έχουμε να κάνουμε είναι να διατηρούμε μαζί του μία ακούραστη φιλική συντροφιά. Με μία συζήτηση που θα κάνουμε μαζί του όταν βρισκόμαστε, που να μην τον κουράζει. Ούτε ακόμη, προπαντός αυτό, δεν πρέπει να στρέφουμε την συζήτησή μας γύρω από το θέμα της αρρώστιας του. Αν είναι δυνατόν, να παίρνομε την σκέψη του από την κατάστασή του. Θα σας πω μία παράλληλη περίπτωση. Όταν πηγαίνομε να συλλυπηθούμε έναν άνθρωπο, κάποια οικογένεια για την απώλεια, δηλαδή διότι πέθανε κάποιος οικείος των και την κουβέντα μας, την συζήτησή μας την στρέφουμε γύρω από το πρόσωπό του, του κεκοιμημένου, του πεθαμένου το πρόσωπον. Το αποτέλεσμα ξέρετε ποιο είναι; Όταν εμείς θα φύγομε, οι άνθρωποι αυτοί να έχουν αρρωστήσει. Το λένουν πολλές φορές. «Δεν θέλομε επισκέπτας, γιατί οι επισκέπται μάς αρρωσταίνουν». Γιατί; Γιατί δεν ξέρουν πώς να κινηθούν όταν πηγαίνουν να συλλυπηθούν έναν άνθρωπο. Και ήθελα να τονίσω αυτό το σημείο· ότι με την συζήτηση θα πρέπει να παίρνομε το θέμα από εκείνο που βασανίζει απ' το μυαλό των άλλων. Όπως από τον άρρωστο, να του πάρουμε από την σκέψη, έστω όσην ώρα θα μείνομε μαζί του, να του πάρουμε από την σκέψη την περίπτωση της αρρώστιας του. Να μιλήσομε για ένα σωρό άλλα πράγματα. Τότε πραγματικά θα του δώσομε έστω και λίγη ώρα μια, έτσι, όαση αναπαύσεως.

Ακόμη, μπορούμε να του προσφέρομε και πρέπει να του προσφέρομε, όταν πηγαίνομε να τον επισκεφθούμε, πάντοτε ένα κάτι. Έστω μικρό. Έστω πολύ μικρό σε χρηματική αξία. Ένα γλυκό. Ένα λουλούδι. Ένα τριαντάφυλλο, που το κόψαμε από τον κήπο μας. Ή ακόμη αν θέλετε, ένα χρήσιμο αντικείμενο. Ή, αν θέλετε, και ένα βιβλίο. Όχι χρυσοπανόδετο και δερματόδετο. Μικρά βιβλιαράκια. Φτηνό βιβλίο· που άμα το διαβάσει, θα του κάνει συντροφιά όσην ώρα εμείς θα λείπομε. Ακόμη μπορούμε να του διεκπεραιώσομε οποιαδήποτε υπόθεσή του εξωτερική, γραφειοκρατική, κάτι πιστοποιητικό του, ένα θέμα του. Να πάμε να ψωνίσουμε στην αγορά για λογαριασμό του κ.τ.λ. Μπορούμε ακόμη να προσευχηθούμε μαζί του. Αλλά πάντοτε όμως και θα του το λέμε αυτό, ότι προσευχόμαστε πάντοτε γι' αυτόν. Βλέπετε πόσα πράγματα μπορούμε να προσφέρομε σε έναν άνθρωπο, ο οποίος είναι στο κρεβάτι κατάκοιτος. Ή στην καρέκλα και δεν σηκώνεται από εκεί, από την πολυθρόνα.

Πάντως έχει πάρα πολύ μεγάλη σημασία, να προσπαθήσομε, ώστε την ψυχή του να μην την καταλάβει η απελπισία· που θα πρέπει με κάθε τρόπο να του τονώνουμε αυτήν την ελπίδα. Γιατί... ποιος μας λέει ότι κάποια μέρα δεν μπορεί να βρεθεί ένα φάρμακο και ο άνθρωπος αυτός να γίνει καλά; Ή αν θέλετε και ένα θαύμα του Θεού. Δεν γίνονται θαύματα πάντοτε; Αναμφισβήτητα ναι. Θα σας έλεγα ότι ο παράλυτος της σημερινής ευαγγελικής περικοπής, αν είχε απογοητευθεί και δεν πήγαινε εκεί εις την κολυμβήθρα της Βηθεσδά, αναμφισβήτητα δεν θα τον συναντούσε εκεί ο Κύριος. Αλλά τον συνήντησε, γιατί πάντα είχε μιαν ελπίδα ότι κάτι μπορούσε να γίνει. Έστω κι αν αυτή η ελπίδα είχε παραταθεί 38 ολόκληρα

χρόνια.

Αν, όμως, η αγάπη του Θεού και η παιδαγωγία του Θεού επιτρέψει αυτή η ανίατη και μακροχρόνια αρρώστια, μπορεί να είναι μακροχρόνια κι όχι ανίατη, μπορεί όμως να είναι φυσικά μακροχρόνια, όταν είναι ανίατη, γι' αυτό βάζω και τα δυο, αν λοιπόν μπορεί να συμβεί σε μας, τότε πώς μπορούμε εμείς να σταθούμε; Το πώς πρέπει να σταθούμε θα 'θελα να σας το εκφράσω με μια αληθινή, κοντινή μας ιστορία.

Πριν από μερικά χρόνια, πολύ λίγα χρόνια, πέθανε στο Άσυλο Ανιάτων των Αθηνών ένας άνθρωπος. Θα πω και το όνομά του. Ελέγετο Παναγιώτης Στυλιανόπουλος. Ίσως να έχετε ακούσει τ' όνομά του. Αυτός μάλιστα είχε πάρει στις 7 Δεκεμβρίου του 1958 και ειδικό δίπλωμα από την Ακαδημία Αθηνών, που τον είχε βραβεύσει για την ευεργετική του κοινωνική δράση. Πώς έγινε αυτό; Ακούστε να δείτε. Σε ηλικία 19 ετών έμεινε παράλυτος. Και τότε εισήχθη εις το Άσυλο Ανιάτων. Δεν ξέρω ακόμη αν λέγεται Άσυλο Ανιάτων. Αλλά είναι φοβερός τίτλος. Έτσι, όταν το παιδί αυτό των 19 ετών έμπαινε μέσα και είδε την επιγραφή απέξω «Άσυλον Ανιάτων», τον έπιασε μαύρη απελπισία: «Δηλαδή από δω δεν θα φύγω ποτέ; Μόνο πεθαμένος θα βγω από δω;». Καταλαβαίνετε, λοιπόν, ήλθε αυτή η μαύρη απελπισία και κυριολεκτικά καταπλάκωσε την ψυχή του.

Η Χάρης, όμως, του Θεού τον φώτισε. Κι άρχισε να μελετάει την Αγία Γραφή. Τότε μπήκε μέσα του η ελπίδα. Παρηγορήθηκε. Και σκέφτηκε ότι υπάρχουν κι άλλοι που είναι χειρότεροι απ' αυτόν. Όπως επί παραδείγματι, και το επεσήμανε, πολύ ορθά, οι τυφλοί. Έτσι λοιπόν, άρχισε να σκέπτεται τι μπορούσε να κάνει, για να βοηθήσει αυτός ο παράλυτος τους τυφλούς. Άρχισε να επινοεί πώς μπορούσε να κάνει μια μηχανή, που να βγάζει βιβλία στο σύστημα «Μπράιλι» (Braille) που είναι για τους τυφλούς· που διαβάζουν οι τυφλοί με την αφή. Δεν ξέρω αν έχετε δει τα βιβλία αυτά που είναι γραμμένα για τους τυφλούς. Το επέτυχε αυτό του το μηχανήμα. Μάλιστα θεωρήθηκε μοναδικό εις τον κόσμο στην επινοήση αυτή. Το προσήρμοσε στο κρεβάτι του, εννοείται του το προσήρμοσαν στο κρεβάτι κι εκεί καθισμένος στο κρεβάτι, γιατί ήταν παράλυτος από την μέση και κάτω, δεν ήταν παράλυτα τα χέρια του, άρχισε, αγαπητοί μου, να τυπώνει βιβλία για τους τυφλούς, από το Αλφαβητάρι της Α' Δημοτικού για μικρά τυφλά παιδιά, μέχρι βιβλία πανεπιστημιακά, θρησκευτικά, την Αγία Γραφή, τα πάντα. Τροφοδοτούσε στην Ελλάδα 10.000 τυφλούς με βιβλία.

Ενθυμούμαι κάποτε, εδώ και κάμποσα χρόνια, με είχε επισκεφθεί μία κοπέλα η οποία τελείωσε, παρακαλώ, το Λύκειο, μου φαίνεται ίσως και το Πανεπιστήμιο παρακάτω, αυτή, άμα ήταν 5-6 χρονών, με μία χειροβομβίδα εκεί έπαιζαν με την αδελφή της, εδώ στη Λάρισα έγινε αυτό, τυφλώθηκε. Έσκασε η χειροβομβίδα και τυφλώθηκε. Και της λέω εγώ: «Πώς καταφέρνεις, κοπέλα μου, και μελετάς και διαβάζεις;» (Πρώτη μαθήτριά τότε στο Λύκειο. Ήταν τελευταία τάξη). Μου λέει: «Χάρης εις τον κ. Στυλιανόπουλο». «Τι είναι», λέω, «αυτός; Γιατρός;». «Δεν ξέρετε», μου λέει, «τον κ. Στυλιανόπουλο;». Είναι αυτός περί του οποίου η ιστορία.

Έτσι, αγαπητοί μου, στάθηκε τόσο μεγάλος και ευεργετικός αυτός ο άνθρωπος.

Ήρθε η Ακαδημία των Αθηνών, όπως σας είπα, να τον βραβεύσει γι' αυτήν του την προσφορά την κοινωνική. Αυτός που προσέφερε τις υπηρεσίες του τόσο ευεργετικά εις τους ανίατα τυφλούς. Ξέχασα να σας πω ότι έκανε και φροντιστήριο στους τυφλούς εκείνους, οι οποίοι είχαν τυφλωθεί- μεγάλης ηλικίας άνθρωποι, από ένα ατύχημα, από οποιαδήποτε άλλη αιτία, που ήξεραν βέβαια, γράμματα, αλλά τώρα δεν μπορούσαν να διαβάζουν. Κι έτσι τους έκανε ειδικό φροντιστήριο αυτός, για να μάθουν έτσι να διαβάζουν. Ποιος; Αυτός ο ανίατα παράλυτος.

Αυτή η ιστορία είναι νομίζω μια πολύ εύγλωττη απάντησις. Τι έκανε πρώτα πρώτα, είπαμε; Πήρε ελπίδα από τον Θεό. Το μεγάλο εφόδιο. Πήρε ελπίδα από τον Θεό. Έκρινε κατόπιν ότι κάποιοι άλλοι είναι σε χειρότερη κατάσταση απ' αυτόν. Είναι αυτό που λέμε, αλλά δεν το συνειδητοποιούμε: «Μη χειρότερα». Αυτό θα πει «Μη χειρότερα». «Τι κάνεις;». «Μη χειρότερα». Δηλαδή «είθε να μην πάω χειρότερα». Αυτό θα πει το «μη χειρότερα». Κατόπιν, τι έκανε; Ενεργοποίησε τις δυνάμεις του, αυτές που είχε, ξεπέρασε τον εαυτόν του, ξεπέρασε και την αναπηρία του. Μεγάλο πράγμα αυτό. Δεν μεμψιμοιρούσε. Μελετούσε την Αγία Γραφή και ήταν πνευματικός άνθρωπος. Δεν μεμψιμοιρούσε. Δεν βαρυγκωμούσε κατά του Θεού. Είχε πολλή υπομονή. Με τον τρόπον αυτόν, είδαμε καθαρά, πώς ακριβώς εβοήθησε και τον εαυτόν του, ξεπερνώντας τον εαυτόν του, διότι είχε με κάτι να ασχολείται, δεν είχε την προσοχή του στο πάθημά του. Αλλά είχε με κάτι να ασχολείται. Και ξεπέρασε και το σκοτάδι της απελπισίας.

Αλλά, αγαπητοί μου, όπως βλέπετε, στην μακροχρόνια ή την ανίατη αρρώστια, υπάρχει πάντοτε ένα θεολογικόν βάθος. Ένα θεολογικό βάθος πολύ σπουδαίο. Αν ερωτήσουμε, τι είναι η αρρώστια, το κλειδί της απαντήσεως βλέπομε μας το δίνει στην ίδια περικοπή την ευαγγελική, μας την δίδει ο Κύριος. Όταν τον έκανε καλά αυτόν τον άνθρωπον και τον συνήντησε κατόπιν στον ναόν ο Κύριος, ύστερα από κάποιες μέρες, του λέγει ο Κύριος: «Ἴδε(:Δες) ὑγιῆς γέγονας(:έγινης υγιής)- μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν σοί τι γένηται (: Μην ξαναμαρτήσεις, για να μη σου γίνει κάτι χειρότερο)». Α, ώστε λοιπόν, αυτό σημαίνει ότι υπάρχει μία σχέσις ανάμεσα στην ασθένεια και στην αμαρτία. Γι'αυτό σημειώνει η Σοφία Σειράχ: «Ἀπόστησον πλημμέλειαν -δηλαδή «μην κάνεις αμαρτίες· στάσου μακριά από τις αμαρτίες»- καὶ εὖθυνον χειῖρας, καὶ ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας καθάρισον καρδίαν». Πρόσεξε. Να είσαι μακριά από την αμαρτία. Γιατί; «Ὁ ἁμαρτάνων - λέει η Σοφία Σειράχ στο 38 κεφάλαιο, στίχος 15- ἔναντι τοῦ ποιήσαντος αὐτὸν ἐμπέσοι εἰς χειῖρας ἱατροῦ». Γιατί «αὐτός που αμαρτάνει θα πέσει στα χέρια του γιατροῦ». Θα έπρεπε να υπάρχουν πινακίδες, δεν ξέρω, στα νοσοκομεία μ' αυτήν την επιγραφήν. «Ὁ ἁμαρτάνων ἔναντι τοῦ ποιήσαντος αὐτόν (:έναντι του Δημιουργοῦ του) ἐμπέσοι εἰς χειῖρας ἱατροῦ». «Θα πέσει στα χέρια του γιατροῦ». Δεν νηστεύεις κατά Θεόν; Θα νηστεύσεις κάποια μέρα κατά ἱατρόν. Κ.ο.κ.

Συνεπώς η ασθένεια βλέπομε ότι αποτελεί ταυτόχρονα ένα μέσον τιμωρίας, αλλά τιμωρίας παιδαγωγικής, προς επανόρθωσιν. Αλλά, ερωτάει ένας ερμηνευτής, ο Θεοφύλακτος: «Ἀλλὰ πάντα τὰ νοσήματα ἐξ ἁμαρτημάτων;(:Όλα τα νοσήματα, οι αρρώστιες, όλες είναι από τα αμαρτήματα;). Οὐ πάντα μὲν ἄλλα τὰ πλείονα (: «Όχι όλα», λέγει, «αλλά τα πιο πολλά»). Τὰ μὲν γὰρ δι' ἁμαρτήματα, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ παραλύτου τούτου (:Υπάρχουν εκείνα που γίνονται από τα αμαρτήματα, όπως είναι

στην σημερινή ευαγγελική περικοπή του παραλύτου), τὰ δὲ δι' εὐδοκίμησιν καὶ ἀνάρρησιν ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Ἰώβ, ἵνα δειχθῇ ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ (:Υπάρχουν όμως και αρρώστιες οι οποίες δεν είναι γιατί υπάρχουν αμαρτήματα)». «Και παράδειγμα,» λέει ο Θεοφύλακτος, «εἶναι ο Ἰώβ, ο οποίος δεν είχε αμαρτίες, εννοείται δεν υπάρχει αναμάρτητος, αλλά δεν είχε αμαρτίες να φθάσει να είναι ανίατος ἀρρωστος, δεν είχε βαριές αμαρτίες...». Γι'αυτό ακριβώς τον λόγο, αγαπητοί μου, του έδωσε ο Θεός αυτή... έδωσε άδεια εις τον διάβολον, για ευδοκίμησιν αρετῆς περισσοτέρας.

Ύστερα, θυμηθείτε, από τον ίδιο τον λόγο του Κυρίου, όταν εκείνος ο τυφλός, τον οποίον θεράπευσε ο Κύριος, είναι η μεθεπομένη ευαγγελική περικοπή, τον ερωτούν οι μαθηταί: «Κύριε, ποιος αμάρτησε; -εκ γενετής τυφλό-. Οι γονεῖς του ἢ αὐτός;». Τότε θα ἔλεγε κανείς, πότε πρόλαβε να αμαρτήσῃ, αφού ἦταν εκ γενετής; Εἶναι μία ἄλλη ιστορία. Ελάτε την μεθεπομένη Κυριακή να την ακούσετε. Θα σας την πω. Εν τοιαύτῃ περιπτώσει, ο Κύριος ἀπήντησε: «Ούτε αὐτός, ούτε οι γονεῖς του». Αλλά αὐτή η τύφλωση ἦταν για την δόξα του Θεοῦ.

Ὡστε, λοιπόν, υπάρχουν και περιπτώσεις που δεν εἶναι αμαρτίες; Αγαπητοί μου, εμφανέστατα να γνωρίζομε ἄνθρωπο που ἔκανε αμαρτίες, μην πούμε ποτέ: «Δες, τον τιμωρεῖ ο Θεός για τις αμαρτίες του». Μην το πούμε· μήπως φύγει ἀπ' αὐτόν η αρρώστια κι ἔρθει σε μας. Μην το πούμε. Αλλά να λέμε: «Να ελεήσει ο Θεός. Να παιδαγωγεί δια της ασθενείας ο Θεός. Το γιατί και το πώς, τα σχέδια του Θεοῦ δεν μπορούμε εμεῖς να τα αποκρυπτογραφοῦμε. Εἶναι για μας ἄγνωστα».

Γι' αὐτόν τον λόγο θα πρέπει, αφού εἶναι ο σκοπός παιδαγωγικός, να μάθομε αὐτήν την παιδαγωγία του Θεοῦ, όταν μας ἔρχεται μία αρρώστια, να ανιχνεύομε, όσο μπορούμε, τα σχέδια του Θεοῦ και να καταλήγομε στο τέλος στην δοξολογία του Θεοῦ. Να μην λέμε δηλαδή «Και τι ἔπαθα και τι με βρήκε», αλλά να λέμε: «Δόξα τῷ Θεῷ». Αν δείτε κάποιον ἄνθρωπο και εἶναι στο κρεβάτι και εἶναι... και εἶναι... και εἶναι και δεν ἔχει προοπτική να σηκωθεί και τον ακούτε να λέγει: «Δόξα τῷ Θεῷ», αὐτός ο ἄνθρωπος ωρίμασε, αὐτός ο ἄνθρωπος ἔφθασε, εἶναι σπουδαῖο.

Ακόμη, εἶναι χαρακτηριστικόν ὅτι αὐτός ο παράλυτος ἄνθρωπος ἦτο ἓνας κάποιος ἄνθρωπος. Αλήθεια, πώς τον ἔλεγαν; Δεν εἶχε σημασία να γραφεῖ το ὄνομά του. Ἕνας ἄνθρωπος. Το λέει ἔτσι ο ευαγγελιστής Ἰωάννης: «Ἦν δὲ τις ἄνθρωπος». Κάποιος ἄνθρωπος. Τι σημαίνει αὐτό; Σημαίνει ὅτι ο κάθε ἄνθρωπος, ο οποιοσδήποτε, ο ανώνυμος για μας, εἶναι ὅμως επώνυμος για τον Θεό. Ο Θεός ξέρει τον καθένα μας. Ο Χριστός πήγε, ας μου επιτραπεί η ανθρώπινη ἔκφρασις, πήγε συστημένα γι' αὐτόν. Γιατί; Γιατί τον ἐγνώριζε. Από πού; Δεν ἦτο Θεός; Τον ἐγνώριζε. Μην λέει λοιπόν κανένας: «Ο Θεός δεν με γνωρίζει, με ξέχασε». Λέει λίγο πιο κάτω, θα το ιδούμε: «Καὶ γνοὺς -Ποιος; Ο Ἰησοῦς- ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει ...(:ὅτι ἔχει πολὺν καιρό)»- τι ἔκανε; Τον ἐπεσκέφθη. Πού το ἔξερε ο Χριστός; Μα αὐτό θέλω να σας πω, αγαπητοί μου, ὅτι ο Θεός ούτε ἀγνοεῖ, ούτε λησμονεῖ. Μην λοιπόν λέμε: «Με ξέχασε ο Θεός». Ἡ ἐκείνη η βλάσφημη φράση: «Δεν υπάρχει Θεός. Γιατί αν υπήρχε γιατί με ἔχει - προσέξτε, δεύτερη βλασφημία τώρα- και βασανίζομαι;». Ο Θεός βασανίζει τον ἄνθρωπο; Και τι εἶναι ο Θεός; Βασανιστής εἶναι ο Θεός;

«Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον –λέει ο ἐπόμενος στίχος-, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;». «Αφού τον είδε», λέει, «ο Ιησούς να είναι πλαγιασμένος, κατακείμενος, και γνωρίζοντας ὅτι εἶναι πολὺς ο καιρός που πάσχει ἀπὸ την αρρώστια του, του λέγει: "Θέλεις να γίνεις υγιής;"». Ο Ιησούς εἶδε τον παράλυτον «κατακείμενον». Τι θα πει «κατακείμενος»; Θα πει ὅτι εἶχε πάρει ὀριζοντία θέση το σώμα του. Πλαγιασμένος. Δεν εἶναι βεβαίως το πλάγιασμα που κάνομε ὅταν θέλομε να κοιμηθούμε. Αλλά ἦταν το πλάγιασμα ἐκεῖνο το ἀφύσικο, ἐκεῖνο το διαφορετικό. Γιατί δεν μπορεῖ ο ἄνθρωπος να πάρει διαφορετική στάση, δεν μπορεῖ να σηκωθεί. Εἶναι σαν να του ἔλεγε τώρα ο Κύριος, ὅταν τον εἶδε κατακείμενον: «Εγώ, ο Δημιουργός σου, σε κατασκεύασα ὀρθιον. Τώρα εσύ πῶς μένεις κατακείμενος, ὀριζοντιωμένος; Ποιος σε ἐρίξε χάμω; Εγώ σε κατασκεύασα ὀρθιον». Αντιλαμβάνεσθε, ἀγαπητοί μου, ὅτι ἡ περίπτωσις εἶναι ἓνα σύμβολο τῆς πεπτωκυίας εἰκόνας του Θεοῦ, τῆς πεσμένης εἰκόνας του Θεοῦ. Ο πεσμένος ἄνθρωπος. Ἡ πεσμένη ἀνθρωπότητα. Εξάλλου αὐτό εἴλκυσε τον Υἱὸν του Θεοῦ· ἡ πεσμένη ἀνθρωπότητα. Αὐτό εἴλκυσε τον Υἱὸν του Θεοῦ να ἔλθει ἀνάμεσά μας για να μας ἀνορθώσει.

«Καὶ γνοὺς», λέγει, «ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει». «Και ἐγνώριζε ὅτι εἶχε πολὺν καιρὸ ἐκεῖ κατακείμενος». Ποιος εἶναι αὐτός ο χρόνος; Βέβαια, πῶς το ἐγνώριζε, ἡ θεία φύσις πληροφορεῖ τὴν ἀνθρωπινὴ φύση. Υπερφυσικά το ἐγνώριζε ο Χριστός. Εἶναι ο χρόνος τῆς ἀνθρωπότητος ο προ Χριστοῦ. Αὐτός εἶναι ο πολὺς χρόνος· που εἶναι ο ἄνθρωπος πεσμένος. Ο προ Χριστοῦ χρόνος. Για τὴν ἀνθρωπότητα ολόκληρη. Εἶναι ο χρόνος ἐκεῖνος που μετέβαλε τὴν ἀνθρωπότητα σε παράλυση. Λίγο ἀκόμη, ὅπως εἶπε κάποιος σοφός και ἡ ἀνθρωπότητα θα ἦταν ἓνα πτώμα. Θα ἦταν νεκρή. Επέλεξε, λοιπόν, ο Υἱός του Θεοῦ τον κατάλληλο χρόνο για να σαρκωθεί. Εἶναι ἐκεῖνο που γράφει στους Κολοσσαίς ο Ἀπόστολος Παῦλος: «Ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου (:το γέμισμα, το πλήρωμα, αὐτὸ το γέμισμα, τώρα ἦρθε ο χρόνος) ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολαύωμεν». «Για να πάρομε τὴν υιοθεσία ἀπὸ τον Θεό».

Και ὅταν τον εἶδε ο Ιησούς κατακείμενον, τι ἐγίνε; «Λέγει αὐτῷ(:Του λέγει)». Ναι, με τὴν ἐνανθρώπησή Του ο Θεός ἀνοίγει διάλογον με τον ἄνθρωπο, διαλέγεται με τον ἄνθρωπο. Δεν καπνίζει πλέον το Σινά, οὔτε πυρπολεῖται με τὴν παρουσία του Θεοῦ. Δεν ἀκούν πλέον οἱ ἄνθρωποι τὴν φωνὴν του Θεοῦ ἀπὸ το Σινά και να αἰσθάνονται ὅτι θα πεθάνουν ἀπὸ τον φόβο τους. Ἡ φωνὴ του Θεοῦ γίνεται ἀνθρώπινη, γίνεται πολὺ ἀνθρώπινη. Και τι λέγει τώρα ἀνοίγοντας διάλογο; «Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;». «Θέλεις να γίνεις υγιής;». Φθάνει Αὐτός ο Θεός να ἐρωτᾷ τον ἄνθρωπο αν θα ἠθελε να ξαναγίνει ὀρθιος, να γίνει υγιής, ολόκληρος υγιής.

Θέλει ἀκόμη με τον τρόπον αὐτόν να δείξει τον σεβασμὸ του Θεοῦ προς τὴν ἐλευθερία που ἔδωσε στον ἄνθρωπο. Μπορεῖ να μὴ θέλεις να γίνεις υγιής. Διότι ἴσως... ἡ ἐρώτησις... μα, ἐρώτησις; Ερώτησις εἶναι αὐτή; «Θέλεις να γίνεις καλά;». Ναι. Γιατί ὑπάρχουν πάρα πολλοὶ ἄνθρωποι που δεν θέλουν να γίνουν καλά. Μα ἓνα πολὺ ἀπλό. Θέλεις να μὴν ἔχεις καρκίνο, να μὴν πάθεις καρκίνο. Τουλάχιστον σε μία περίπτωση. Σε μία περίπτωση. Μάλιστα ἡ πρώτη. Μὴν καπνίζεις. Μα εσύ καπνίζεις. Ἄρα δεν θέλεις να μὴν πάθεις καρκίνο. Ἄρα δεν εἶναι ἀστοχὴ ἡ ἐρώτησις: «Θέλεις

να γίνεις καλά;». Λυπούμαι, δεν έχω χρόνο να σας δείξω, αγαπούν πολλοί άνθρωποι την κατάσταση που βρίσκονται και δεν θέλουν να γίνουν καλά. Περίεργο; Αλλά είναι πραγματικό, είναι αληθινό. Ωστόσο, είναι εδώ η ελευθερία που ο Θεός δίνει στον άνθρωπο και τον ερωτά: «Θέλεις να γίνεις καλά; Δεν θα σε κάνω με το ζόρι καλά».

Θέλει ακόμη να του δείξει ο Κύριος ότι εκτός από την κολυμβήθρα, είναι και ο Ιησούς που θεραπεύει. Όχι μόνο η κολυμβήθρα. Ή μάλλον, θα λέγαμε, κυριολεκτικά ο Ιησούς είναι Εκείνος που θεραπεύει και μόνον Αυτός είναι Εκείνος που θεραπεύει. Η κολυμβήθρα; Ήταν μία «σκιά». Τώρα ο Ιησούς έρχεται, ετοιμάζει μια νέα κολυμβήθρα, που είναι το χριστιανικό βάπτισμα, που μας δίνει την ολοκληρίαν και μας δίνει και την υιοθεσίαν.

Αγαπητοί μου, όλα αυτά που μας διηγείται σήμερα η ευαγγελική περικοπή και όσα αναφέρουν θαύματα του Χριστού στα Ευαγγέλια, με μια συνοπτική φράση ο Απόστολος Πέτρος μας είπε πώς ο Κύριος... μας είπε πώς πέρασε ο Κύριος την επίγεια ζωή Του. Πώς την πέρασε; Είναι στο βιβλίο των Πράξεων 10,38: «Διῆλθεν εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος». «Πέρασε την ζωήν Του ευεργετώντας και θεραπεύοντας».

Θέλει όμως ο Χριστός μια βασική προϋπόθεση. Η ανθρωπότητα από την στιγμή που γνώρισε τον Χριστόν, δεν πρέπει πια να αμαρτάνει. Οι λαοί, δυστυχώς οι χριστιανικοί λαοί, δεν πρέπει να αμαρτάνουν. Γιατί εγνώρισαν τον Χριστό. Γι' αυτό η αποστασία, η απομάκρυνσή μας από τον Χριστό, είναι βαρύτατο αμάρτημα. Κι εκείνο που είπε ο Χριστός, «ἵνα μὴ χειρόν σοί τι γένηται (: να μη σου γίνει κάτι χειρότερο)», δεν είναι τι άλλο, τι λέτε, το χειρότερο; Παρά η παραδοχή του Αντιχρίστου. Υπάρχει χειρότερο απ' αυτό; Όταν αφήνεις τον Χριστό και παραδέχεσαι τον Αντίχριστον; Το ίδιο ισχύει, αγαπητοί μου, και για τον κάθε άνθρωπο προσωπικά. Ο καθένας μας μπορεί να υπήρξε, βραχυχρόνια ή μακροχρόνια, ένας παράλυτος της αμαρτίας· της αμαρτίας παράλυτος. Τώρα που γίνεται υγιής και γνωρίζει πλέον τον Χριστόν, ας προσέξει, γιατί τότε γίνονται, όπως λέει ο ίδιος ο Κύριος στο κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον «τὰ ἔσχατα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου χειρόνα τῶν πρώτων». «Τα τελευταία του είναι πιο χειρότερα από τα πρώτα του».

Αγαπητοί μου, όποιος είναι αληθινά κατά Χριστόν έξυπνος, θέλομε να είμεθα έξυπνοι, όποιος λοιπόν είναι κατά Χριστόν έξυπνος, αληθινά έξυπνος άνθρωπος, θα γεμίσει την ψυχή του με τον φόβο του Θεού. Έναν φόβο να μην χάσει ποτέ τον Χριστόν, για να μην χάσει ποτέ τον εαυτόν του.

* ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ [:Ιω. 5,1-15]

Απομαγνητοφωνημένη ομιλία μακαριστού γέροντος Αθανασίου Μυτιληναίου
[εκφωνήθηκε στην Ιερά Μονή Κομνηνείου Λαρίσης στις 1-5-1988]

ΠΡΟΣ ΔΟΞΑΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ

και με απροσμέτρητη ευγνωμοσύνη στον πνευματικό μας καθοδηγητή
μακαριστό γέροντα Αθανάσιο Μυτιληναίο,

ψηφιοποίηση και επιμέλεια της απομαγνητοφωνημένης ομιλίας:
Ελένη Λιναρδάκη, φιλόλογος

ΠΗΓΕΣ:

Απομαγνητοφώνηση ομιλίας δια χειρός του αξιοτίμου κ. Αθανασίου Κ.

https://www.arnion.gr/mp3/omilies/p_athanasios/omiliai_kyriakvn/omiliai_kyriakvn_395.mp3

[Πηγή](#)